TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2009. gada 9. jūnijā *

Lieta C-480/06

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2006. gada 24. novembrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv K. Lūiss [*X. Lewis*] un B. Šima [*B. Schima*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Vācijas Federatīvo Republiku, ko pārstāv M. Lumma [*M. Lumma*] un K. Šulce-Bāra [*C. Schulze-Bahr*], pārstāvji, kuriem palīdz K. fon Donats [*C. von Donat*], *Rechtsanwalt*,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — vācu.

ko atbalsta

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv K. M. Viselsa [*C. M. Wissels*] un I. de Vriess [*Y. de Vries*], pārstāvji,

Somijas Republika, ko pārstāv J. Heliskoski [*J. Heliskoski*], pārstāvis,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] un Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], J. Klučka [*J. Klučka*] un U. Lehmuss [*U. Lõhmus*],

ģenerāladvokāts J. Mazaks [*J. Mazák*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 11. novembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2009. gada 19. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija Tiesai lūdz atzīt, ka tāpēc, ka Harburgas [*Harburg*], Rotenburgas (Vimmes) [*Rotenburg* (*Wümme*)], Zoltavas-Fallingbosteles [*Soltau-Fallingbostel*] un Štādes [*Stade*] *Landkreise* (administratīvie apgabali) noslēdza tiešu līgumu par atkritumu apglabāšanu ar Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestu un par šo līgumu nebija izsludināts uzaicinājums iesniegt piedāvājumu Eiropas Kopienas mēroga atklātā vai slēgtā publiskā iepirkuma procedūrā, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, kas paredzēti Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvas 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu piešķiršanai (OV L 209, 1. lpp.) 8. pantā un III–VI sadaļā, tos lasot kopā.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesības

2 Direktīvas 92/50 1. pantā noteikts:

"Šajā direktīvā:

a) "*pakalpojumu publiskā iepirkuma* [*valsts pakalpojumu*] *līgumi*" ir līgumi, kas peļņas nolūkos rakstiski noslēgti starp pakalpojumu sniedzēju un līgumslēdzēju iestādi [..]

b) "*līgumslēdzējas iestādes*" ir valsts, reģionālas vai vietējas iestādes, publisko tiesību subjekti vai apvienības, ko izveidojusi viena vai vairākas šādas iestādes vai publisko tiesību subjekti.

"*Publisko tiesību subjekts*" ir jebkura struktūra:

— kas nodibināta ar konkrētu mērķi apmierināt vispārējas vajadzības un neveic rūpnieciskas vai komerciālas darbības,

— kas ir juridiska persona un

— ko galvenokārt finansē valsts, reģionālas vai vietējas iestādes vai citi publisko tiesību subjekti; vai ko šie subjekti pārrauga; vai kuru vadībā, pārvaldē vai uzraudzības struktūrā vairāk nekā pusi locekļu ieceļ valsts, reģionālas vai vietējas iestādes vai citi publisko tiesību subjekti.

[..]

c) "*pakalpojumu sniedzēji*" ir tādas fiziskas vai juridiskas personas, tostarp arī publisko tiesību subjekti, kas piedāvā pakalpojumus. Pakalpojumu sniedzējs, kas iesniedz piedāvājumu, ir "*pretendents*", bet pakalpojumu sniedzējs, kas pieteicies uz slēgtu vai sarunu procedūru, ir "*dalībnieks*" [..]."

3 Atbilstoši Direktīvas 92/50 11. panta 3. punkta b) apakšpunktam:

"Šādos gadījumos līgumslēdzējas iestādes var piešķirt valsts pakalpojumu līgumus ar sarunu procedūru, iepriekš nepublicējot paziņojumu par līgumu

[..]

b) ja tehnisku vai mākslinieciskuiemeslu dēļ vai tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar ekskluzīvu tiesību aizsardzību, pakalpojumus var sniegt tikai konkrēts pakalpojumu sniedzējs."

Prāvas rašanās fakti un pirmstiesas procedūra

4 Četri Lejassaksijas *Landkreise*, proti, Harburgas, Rotenburgas (Vimmes), Zoltavas-Fallingbosteles un Štādes *Landkreise*, 1995. gada 18. decembrī ar Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestu noslēdza līgumu par to atkritumu apglabāšanu jaunajā Rūgenbergeras-Dammas [*Rugenberger Damm*] termiskās reģenerācijas iekārtā ar 320 000 tonnu jaudas, kurā paredzēts vienlaikus ražot elektrību un siltumu un kuras būvniecība bija jāpabeidz līdz 1999. gada 15. aprīlim.

5 Ar šo līgumu Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienests apņēmās rezervēt četriem attiecīgajiem *Landkreise* 120 000 tonnu jaudas par cenu, kas visām attiecīgajām pusēm aprēķināta pēc vienas un tās pašas formulas. Ar uzkopšanas dienesta starpniecību šī cena tiek maksāta iekārtas apsaimniekotājam, kas ir Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienesta darījumu partneris. Līguma darbības termiņš ir 20 gadu. Puses vienojās uzsākt sarunas vēlākais piecus gadus pirms šī līguma darbības beigām, lai lemtu par tā pagarināšanu.

6 Šis līgums tika noslēgts tieši starp četriem *Landkreise* un Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestu, neievērojot Direktīvā 92/50 paredzēto uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu procedūru.

7 Ar 2004. gada 30. marta nosūtītu brīdinājuma vēstuli atbilstoši EKL 226. panta pirmajai daļai Komisija norādīja Vācijas iestādēm, ka, tieši noslēgdama līgumu par atkritumu apglabāšanu bez publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras vai Eiropas mēroga konkursa, Vācijas Federatīvā Republika bija pārkāpusi Direktīvas 92/50 8. panta un III–VI sadaļas noteikumus, lasītus kopā.

8 Ar 2004. gada 30. jūnija vēstuli Vācijas Federatīvā Republika apgalvoja, ka attiecīgajā līgumā tikusi noformēta vienošanās par attiecīgajiem *Landkreise* un Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestam uzliktā sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma kopīgu

izpildi. Šī dalībvalsts paskaidroja, ka attiecīgā pašvaldību līmeņa sadarbība, kuras priekšmets bija valsts sfērā ietilpstoša darbība, neietekmēja tirgu un tādējādi uz to neattiecās publisko iepirkumu tiesības.

9 Neraugoties uz šiem paskaidrojumiem, uzskatīdama, ka *Landkreise* bija publiskas līgumslēdzējas iestādes, ka līgums par atkritumu apglabāšanu bija peļņas nolūkā rakstiski noslēgts līgums, kas pārsniedz Direktīvas 92/50 piemērošanai noteikto minimālo summu, un ka tādējādi tas ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, Komisija 2004. gada 22. decembrī atbilstoši EKL 226. panta pirmajai daļai nosūtīja Vācijas Federatīvajai Republikai argumentētu atzinumu.

10 Ar 2005. gada 25. aprīļa vēstuli Vācijas Federatīvā Republika atkārtoja savus iepriekš minētos argumentus.

11 Uzskatot, ka šie argumenti neatspēko argumentētajā atzinumā izteiktos iebildumus, Komisija atbilstoši EKL 226. panta otrajai daļai nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

12 Komisija apgalvo, pirmkārt, ka *Landkreise* ir uzskatāmi par līgumslēdzējām iestādēm Direktīvas 92/50 izpratnē un ka strīdīgais līgums ir peļņas nolūkā rakstiski noslēgts

līgums, kas pārsniedz šīs direktīvas piemērošanai noteikto minimālo summu. Turklāt atkritumu apglabāšana ir darbība, kas kvalificējama kā "pakalpojums" šīs direktīvas IA pielikumā iekļautās 16. kategorijas izpratnē.

13 Vācijas Federatīvā Republika savukārt uzskata, ka strīdīgais līgums ir administrācijas iekšēja darbība un ka tādējādi tas neietilpst Direktīvas 92/50 piemērošanas jomā.

14 Pēc šīs dalībvalsts domām, ir uzskatāms, ka līgumslēdzēji sniedza administratīvo palīdzību sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma izpildē. Šajā ziņā Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienests varētu tikt uzskatīts nevis par pakalpojumu sniedzēju, kas darbojas par atlīdzību, bet gan par publisko tiesību subjektu, kas atbildīgs par atkritumu apglabāšanu un piedāvā administratīvo palīdzību kaimiņos esošām vietējām iestādēm pret savu darbības izdevumu atlīdzināšanu.

15 Šajā sakarā Nīderlandes Karaliste, tāpat kā Vācijas Federatīvā Republika, balstās uz 2000. gada 3. oktobra sprieduma lietā C-380/98 *University of Cambridge* (*Recueil*, I-8035. lpp.) 16. un 17. punktu, lai no tā secinātu, ka "pakalpojumu sniegšanas" jēdziens ir jāsaprot tādējādi, ka tas attiecas tikai uz tādu pakalpojumu sniegšanu, ko ar noteiktiem nosacījumiem saimnieciskās darbības subjekti var piedāvāt tirgū.

16 Taču strīdīgā līguma saturs, pēc abu šo dalībvalstu domām, pārsniedz to, ko paredz "pakalpojumu iepirkuma" līgumi Direktīvas 92/50 izpratnē, jo tas uzliek attiecīgajiem *Landkreise* kā samaksu par atkritumu apstrādi Rūgenbergeras-Dammas iekārtā nodot Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienesta rīcībā pret samaksu par noteiktu tarifu izgāztuves jaudas, ko tie paši neizmanto, lai mazinātu Hamburgas pilsētas izgāztuvju nepietiekamo jaudu.

17 Vācijas Federatīvā Republika uzsver arī, ka šīs tiesiskās attiecības līguma preambulā kvalificētas kā "vienošanās par reģionālo sadarbību atkritumu apglabāšanai". Tas nosaka sadarbību starp līgumslēdzējām pusēm, kuras vajadzības gadījumā sniedz palīdzību to juridiskā atkritumu apglabāšanas pienākuma ietvaros un tādējādi attiecīgajā reģionā šo uzdevumu izpilda kopīgi. Tā ir paredzēts, ka noteiktos apstākļos attiecīgie *Landkreise* apņemas uz noteiktu laiku samazināt piegādāto atkritumu daudzumu pārstrādes iekārtas nepareizas darbības gadījumā.

18 Pēc Komisijas domām, šajā lietā sniegtie pakalpojumi nevar tikt uzskatīti par administratīvo palīdzību, jo uzkopšanas dienests veic savu darbību nevis saskaņā ar likumu vai citiem vienpusējiem aktiem, bet gan, pamatojoties uz līgumu.

19 Komisija piebilst, ka vienīgie izņēmumi direktīvu par publiskā iepirkuma tiesībām piemērošanai ir tie, kas tajās izsmeļoši un skaidri minēti (skat. 1999. gada 18. novembra spriedumu lietā C-107/98 *Teckal*, *Recueil*, I-8121. lpp., 43. punkts, attiecībā uz Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvu 93/36/EEK, ar ko koordinē piegāžu valsts līgumu piešķiršanas procedūras (OV L 199, 1. lpp.)). Pēc tās domām, 2005. gada 13. janvāra spriedumā lietā C-84/03 Komisija/Spānija (Krājums, I-139. lpp., 38.–40. punkts) Tiesa apstiprināja, ka uz tādiem pašvaldību noslēgtiem horizontālas sadarbības līgumiem kā šajā lietā attiecas publiskā iepirkuma tiesības.

20 Vācijas Federatīvā Republika apstrīd šo iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Spānija interpretāciju, uzskatīdama, ka lietā, kurā tika pasludināts šis spriedums, Tiesa nenolēma skaidri, ka visi līgumi, kas noslēgti starp administratīvām iestādēm, ietilpst publiskā iepirkuma tiesību sfērā, bet tikai pārmeta Spānijas Karalistei, ka tā līgumus, kas noslēgti starp publisko tiesību subjektiem, vispārējā veidā izslēgusi no šo tiesību piemērošanas jomas.

21 Otrkārt, Komisija noliedz, ka Vācijas Federatīvā Republika varētu atsaukties uz "in house" izņēmumu, saskaņā ar kuru direktīvu par publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu piemērošanas jomā neietilpst līgumslēdzējas iestādes piešķirtie līgumi, ja, pirmkārt, iestāde otru līgumslēdzēju pusi, kas ir no tās juridiski neatkarīgs subjekts, kontrolē tāpat kā savus dienestus un, otrkārt, tiktāl, ciktāl šis subjekts savu darbību veic galvenokārt kopā ar šo iestādi (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Teckal*, 49. un 50. punkts). Pēc Komisijas domām, nosacījums par šādas kontroles pastāvēšanu šajā lietā nav izpildīts, jo nevienai no attiecīgajām līgumslēdzējām iestādēm nav nekādas ietekmes uz Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienesta vadību.

22 Vācijas Federatīvā Republika savukārt uzskata, ka Hamburgas metropoles reģiona ietvaros prasība par īstenotās kontroles intensitāti, kas nosakāma, ņemot vērā sabiedrības intereses (šajā sakarā skat. 2005. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-26/03 *Stadt Halle* un *RPL Lochau*, Krājums, I-1. lpp., 50. punkts), ir izpildīta, jo attiecīgās administrācijas viena otru savstarpēji kontrolē. Viedokļu atšķirības attiecībā uz kopīgi nospraustajiem mērķiem nozīmētu visas sadarbības izbeigšanos. "Dots pret dotu" princips nozīmējot, ka Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestam, kā arī attiecīgajiem *Landkreise* ir interese turpināt šādu sadarbību un tādējādi ievērot kopīgi nospraustos mērķus.

23 Pamatodamās uz 2007. gada 19. aprīļa spriedumu lietā C-295/05 *Asemfo* (Krājums, I-2999. lpp.), Nīderlandes Karaliste uzskata, ka nosacījums par īstenotās kontroles intensitāti var tikt izpildīts pat tad, ja attiecīgās iestādes īstenotā kontrole ir vairāk ierobežota nekā kontrole, ko tā īsteno pār saviem dienestiem. Tā neuzskata, ka šis nosacījums paredz identisku kontroli. Tiekot prasīta tikai līdzīga kontrole.

24 Pēc Komisijas domām, šis spriedums nemīkstina no iepriekš minētā sprieduma lietā *Teckal* izrietošo judikatūru. Tas tikai precizē, ka kritērijs par īstenotās kontroles intensitāti var tikt izpildīts arī, ja specifisks tiesiskais ietvars iedibina atkarības un pakļautības attiecības, kas ļauj analoģiskas kontroles īstenošanu no vairāku līgumslēdzēju iestāžu puses, kas tā nav šajā gadījumā.

25 Treškārt, Komisija uzskata, ka Vācijas Federatīvā Republika nav sniegusi pierādījumus par to, ka tehnisku iemeslu dēļ tikai Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienests varēja noslēgt strīdīgo līgumu un ka tādējādi tā varētu atsaukties uz Direktīvas 92/50 11. panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzēto atkāpi.

26 Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka, ja būtu ticis izmantots uzaicinājums iesniegt piedāvājumus publiskā iepirkuma procedūrā, Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienests nebūtu katrā ziņā spējis iesniegt piedāvājumu, jo 1994. gadā šai pilsētai nebija pietiekamas atkritumu reģenerācijas jaudas, kas to mudinātu piedalīties šādā publiskā iepirkuma procedūrā. Rūgenbergeras-Dammas iekārtas celtniecība tika paredzēta tikai ņemot vērā attiecīgo *Landkreise* atkritumu reģenerēšanas vajadzības, kas tika uzzinātas vēlāk, un to apliecinājumu, ka tie izmantos nākotnē uzceļamo centrāli.

27 Šī dalībvalsts uzsver arī, ka minētajiem *Landkreise* bija pārliecība par to, ka paredzamā termiņā tiks nodota ekspluatācijā Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienesta projektēta iekārta, un ka šādu pārliecību nebūtu varējis piedāvāt neviens cits pretendents.

28 Ceturtkārt, Komisija noraida Vācijas Federatīvās Republikas argumentu, ka Direktīva 92/50 atbilstoši EKL 86. panta 2. punktam nav piemērojama, ja, kā šajā lietā, tā publisko tiesību iestādēm liedz veikt tām uzticēto atkritumu apglabāšanas uzdevumu.

29 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka Komisijas izmantotā Direktīvas 92/50 interpretācija, pirmkārt, nozīmētu, ka attiecīgie *Landkreise* Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestam nevar uzticēt atkritumu apglabāšanu, kas ir Kopienu līmeņa vispārējo interešu uzdevums, un ka tiem šis uzdevums jāuztic saimnieciskās darbības subjektam, kas iesniedz saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu, bez jebkādas

garantijas, ka sabiedriskais pakalpojums tiks sniegts apmierinoši un pastāvīgi, un, otrkārt, ka jaunās centrāles jauda netiks izmantota rentabli.

30 Šī dalībvalsts atgādina, ka, nenoslēdzot strīdīgo līgumu, neviena no pusēm nebūtu varējusi izpildīt savu sabiedrisko uzdevumu. Hamburgas pilsēta nebūtu varējusi sākt būvēt iekārtu ar jaudas pārpalikumu, lai pēc tam bez jebkādas garantijas par iznākumu saimniecisku apsvērumu dēļ mēģinātu neizmantoto jaudu pārdot tirgū.

Tiesas vērtējums

31 Ievadam jāatgādina, ka Komisijas prasība attiecas tikai uz līgumu, kas noslēgts starp Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestu un četriem kaimiņos esošajiem *Landkreise*, lai panāktu savstarpējību to atkritumu apstrādē, un nevis uz līgumu, ar kuru jānosaka attiecības starp Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestu un Rügenbergeras-Dammas atkritumu apstrādes iekārtas apsaimniekotāju.

32 Atbilstoši Direktīvas 92/50 1. panta a) punktam valsts pakalpojumu līgumi ir līgumi, kas peļņas nolūkos rakstiski noslēgti starp pakalpojumu sniedzēju un vienu no šīs direktīvas 1. panta b) punktā uzskaitītajām līgumslēdzējām iestādēm, kuru skaitā ir vietējas iestādes, kā *Landkreise*, par kuriem ir runa šajā prasībā par valsts pienākumu neizpildi.

33 Atbilstoši šīs pašas direktīvas 1. panta c) punktam līgumslēdzēji pakalpojumu sniedzēji var būt "fiziskas vai juridiskas personas, tostarp arī publisko tiesību subjekti". Tādējādi apstāklis, ka pakalpojumu sniedzējs ir publisko tiesību subjekts un no pakalpojumu saņēmēja atšķirīga valstiska struktūra, nav šķērslis Direktīvas 92/50 piemērošanai (šajā

sakarā jautājumā par piegāžu un būvdarbu publiskā iepirkuma līgumiem skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Spānija, 40. punkts).

34 No Tiesas judikatūras tomēr izriet, ka konkursi nav obligāti jāizsludina, ja valsts iestāde, kas ir līgumslēdzēja iestāde, veic patstāvīgā struktūrā kontroli, kas ir analoga pašas dienestos veiktajai kontrolei, ar nosacījumu, ka šī struktūra lielāko daļu darba veic kopā ar šo iestādi vai citām pašvaldībām, kurai (kurām) tā pieder (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Teckal*, 50. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Stadt Halle* un *RPL Lochau*, 49. punkts).

35 Tāpat Tiesa attiecībā uz komūnas veiktu sabiedriskā pakalpojuma, kura mērķis ir vienīgi pakalpojumu sniegšana attiecīgajām komūnām, deleģēšanu starpkomūnu kooperatīvajai sabiedrībai nosprieda, ka tā varēja likumīgi notikt bez konkursa izsludināšanas, jo tā uzskatīja, ka, neraugoties uz autonomajiem šī kooperatīva valdes vadības aspektiem, bija uzskatāms, ka saistītās komūnas kopīgi īsteno kontroli (šajā sakarā skat. 2008. gada 13. novembra spriedumu lietā C-324/07 *Coditel Brabant*, Krājums, I-8457. lpp., 41. punkts).

36 Tomēr šajā lietā nav strīda, ka četri attiecīgie *Landkreise* neīsteno nekādu kontroli, ko varētu kvalificēt kā analogu tai, kādu tie īsteno pār saviem dienestiem, ne pār otru līgumslēdzēju pusi, proti, Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestu, ne arī pār Rūgenbergeras-Dammas termiskās iekārtas apsaimniekotāju, kas ir sabiedrība, kuras kapitālu daļēji veido privāti līdzekļi.

37 Tomēr jāatzīmē, ka ar strīdīgo līgumu starp pašvaldībām tiek iedibināta sadarbība, kuras mērķis ir nodrošināt tām kopīgā sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma, proti, atkritumu apglabāšanas, īstenošanu. Jāatgādina, ka šis uzdevums ir saistīts ar Padomes 1975. gada 15. jūlija Direktīvas 75/442/EEK par atkritumiem (OV L 194, 39. lpp.) īstenošanu, kura dalībvalstīm uzliek pienākumu paredzēt plānus it īpaši "atbilstīgiem pasākumiem, lai veicinātu atkritumu savākšanas, šķirošanas un apstrādes racionalizāciju", vienam no svarīgākajiem šādiem pasākumiem atbilstoši Padomes 1991. gada

18. marta Direktīvai 91/156/EEK (OV L 78, 32. lpp.), ar ko groza Direktīvas 75/442 5. panta 2. punktu, esot centieniem apstrādāt atkritumus vistuvākajā iespējamajā iekārtā.

38 Turklāt nav strīda, ka starp Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestu un attiecīgajiem *Landkreise* noslēgtais līgums ir jāaplūko kā starp tā līgumslēdzēju pušu starpkomūnu sadarbības procesa rezultāts un ka tas ietver atkritumu apglabāšanas uzdevuma [izpildes] nodrošināšanai piemērotas prasības. Tā mērķis ir ļaut Hamburgas pilsētai uzbūvēt un izmantot atkritumu apstrādes iekārtu vislabvēlīgākajos saimnieciskajos apstākļos, pateicoties kaimiņos esošo *Landkreise* atkritumu pieņemšanai, ļaujot sasniegt 320 000 tonnu jaudas. Šī iemesla dēļ par šīs iekārtas celtniecību tika izlemts un tā tika veikta tikai pēc tam, kad attiecīgie četri *Landkreise* bija piekrituši izmantot šo centrāli un šajā sakarā uzņēmušies attiecīgas saistības.

39 Šī līguma priekšmets, kā skaidri norādīts tā sākuma klauzulās, galvenokārt ir Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienesta apņemšanās katru gadu nodot četru attiecīgo *Landkreise* rīcībā 120 000 tonnu atkritumu apstrādes jaudas, lai tos termiski reģenerētu Rügenbergeras-Dammas iekārtā. Kā līgumā tālāk precizēts, Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienests nekādā veidā neuzņemas atbildību par šīs iekārtas ekspluatāciju un šajā sakarā nesniedz nekādas garantijas. Iekārtas darbības apturēšanas vai sliktas darbības gadījumā tā pienākumi ir ierobežoti ar aizstājējjaudas piedāvāšanu, un šis pienākums ir divējādā ziņā pakļauts nosacījumiem. Pirmkārt, Hamburgas pilsētas atkritumu apstrāde ir jānodrošina vispirms un, otrkārt, jaudai jābūt pieejamai citās iekārtās, kurām Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestam ir pieeja.

40 Atlīdzībai par to atkritumu apstrādi Rügenbergeras-Dammas iekārtā, kā aprakstīts šā sprieduma iepriekšējā punktā, četri attiecīgie *Landkreise* Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestam maksā ikgadēju atlīdzību, kuras aprēķināšanas veids un maksāšanas kārtība ir noteikti līgumā. Atkritumu piegādes un pieņemšanas jaudu

katrai nedēļai nosaka Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienests un šo *Landkreise* iecelts pārstāvis. Turklāt no līguma izriet, ka Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienests, kam attiecībā pret šīs iekārtas apsaimniekotāju ir tiesības uz zaudējumu piedziņu, gadījumā, ja šie *Landkreise* ciestu zaudējumus, apņemas aizstāvēt to intereses pret šo apsaimniekotāju, tai skaitā vajadzības gadījumā vēršoties tiesā.

41 Attiecīgais līgums paredz arī noteiktus līgumslēdzēju pašvaldību pienākumus tieši saistībā ar sabiedriskā pakalpojuma mērķi. Ja Hamburgas pilsēta uzņemas atbildību par vairumu no pakalpojumiem, kas ir starp to un četriem attiecīgajiem *Landkreise* noslēgtā līguma priekšmets, šie pēdējie nodod Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienesta rīcībā izgāztuves jaudas, ko tie paši neizmanto, lai mazinātu Hamburgas pilsētas izgāztuvju nepietiekamo jaudu. Tie arī apņemas savās izgāztuvēs uzņemt pēc sadedzināšanas palikušo nereģenerējamo izdedžu daudzumu proporcionāli to piegādātajam atkritumu daudzumam.

42 Turklāt atbilstoši līguma noteikumiem līgumslēdzējām pusēm vajadzības gadījumā jāsniedz savstarpēja palīdzība to juridiskā atkritumu apglabāšanas pienākuma izpildes ietvaros. It īpaši ir paredzēts, ka noteiktos apstākļos, kā, piemēram, tad, ja attiecīgā iekārta uz laiku ir pārslogota, četri attiecīgie *Landkreise* apņemas samazināt piegādāto atkritumu daudzumu un ierobežot savas tiesības uz pieeju sadedzināšanas iekārtai.

43 Visbeidzot, par atkritumu apglabāšanas pakalpojumu sniegšanu tiek maksāts vienīgi iekārtas apsaimniekotājam. No attiecīgā līguma noteikumiem savukārt izriet, ka sadarbība, kas ar to tiek iedibināta starp Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestu un četriem attiecīgajiem *Landkreise*, nav pamats nekādiem līdzekļu pārskaitījumiem starp šīm struktūrām, atskaitot tos, kas atbilst šo *Landkreise* maksājamo izdevumu atmaksai, kurus apsaimniekotājam maksā Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienests.

44 Tādējādi ir redzams, ka strīdīgais līgums ir gan pamats, gan tiesiskais ietvars nākotnē paredzētajai sabiedriskā pakalpojuma, proti, atkritumu termiskās apstrādes īstenošanai domātās iekārtas celtniecībai un izmantošanai. Šo līgumu noslēdza vienīgi valsts iestādes, nepiedaloties privātām struktūrām, un ar to netiek ne paredzēta, ne iepriekš izlemta atkritumu apstrādes iekārtas celtniecībai un ekspluatācijai iespējami nepieciešamo līgumu slēgšanas tiesību piešķiršana.

45 Tiesa ir jau atgādinājusi, ka valsts iestāde var veikt vispārējas nozīmes uzdevumus, kas tai ir jāveic, liekot lietā pati savus līdzekļus, un tai nav pienākuma pieaicināt ārējas struktūras, kas darbojas ārpus tās dienestiem, un tā to var darīt arī sadarbībā ar citām valsts iestādēm (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Coditel Brabant*, 48. un 49. punkts).

46 Komisija turklāt tiesas sēdē precizēja, ka, ja sadarbība, par kuru ir runa šajā lietā, būtu notikusi, izveidojot publisko tiesību struktūru, kurai dažādas attiecīgās apvienības uzticētu vispārējo interešu uzdevuma apglabāt atkritumus īstenošanu, tā pieņemtu, ka uz attiecīgo *Landkreise* veikto centrāles izmantošanu neattiecas tiesiskais regulējums par publisko iepirkumu. Tā tomēr uzskata, ka, nepastāvot šādai starpkomūnu sadarbības struktūrai, par starp Hamburgas pilsētas uzkopšanas dienestu un attiecīgajiem *Landkreise* noslēgto pakalpojumu līgumu būtu bijis jāizsludina konkurss.

47 Tomēr, pirmkārt, jāatzīmē, ka Kopienu tiesības valsts iestādēm, lai tās kopīgi īstenotu to sabiedrisko pakalpojumu uzdevumus, neuzliek pienākumu izmantot kādu noteiktu juridisko formu. Otrkārt, šāda sadarbība starp valsts iestādēm nevar likt apšaubīt Kopienas noteikumu publiskā iepirkuma jomā galveno mērķi, proti, pakalpojumu sniegšanas brīvību un netraucētu konkurenci visās dalībvalstīs, ja šīs sadarbības īstenošanas pamatā ir vienīgi ar vispārējo interešu īstenošanu saistīti apsvērumi un prasības un ir ievērots Direktīvas 92/50 paredzētais vienlīdzīgas attieksmes pret ieinteresētajām personām princips un tādējādi neviens privāts uzņēmums netiek nostādīts privileģētā stāvoklī attiecībā pret tā konkurentiem (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Stadt Halle* un *RPL Lochau*, 50. un 51. punkts).

48 Ir jāatzīst arī, ka ne no viena no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem neizriet, ka attiecīgās pašvaldības būtu vēlējušās izmantot konstrukciju, lai apietu noteikumus par publisko iepirkumu.

49 Ņemot to visu vērā, Komisijas prasība ir jānoraida, nepastāvot nepieciešamībai spriest par citiem Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītajiem pamatiem aizstāvībai.

Par tiesāšanās izdevumiem

50 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Vācijas Federatīvā Republika ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]